

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

שבת-רבי אליעזר דמילה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קלה:
ספק ואנדרוגינוס כו'.													קלה:
(ויקרא יב) ערלתו - ערלתו ודאי דוחה את השבת, ולא ספק דוחה את השבת.	תנו רבנן:												קלה:
ערלתו ודאי דוחה את השבת, ולא אנדרוגינוס דוחה את השבת.	[ת"ק]												קלה.
אנדרוגינוס דוחה את השבת וענוש כרת.	רבי יהודה:												קלה.
ערלתו ודאי דוחה את השבת, ולא נולד בין השמשות דוחה את השבת.													קלה.
ערלתו ודאי דוחה את השבת, ולא נולד כשהוא מהול דוחה את השבת.	[ת"ק]												קלה.
צריך להטיף ממנו דם ברית	שבית שמאי אומרים:												קלה.
אינו צריך.	ובית הלל אומרים:												קלה.
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על נולד כשהוא מהול שצריך להטיף ממנו דם ברית, מפני שערלה כבושה היא. על מה נחלקו - על גר שנתגייר כשהוא מהול	רבי שמעון בן אלעזר:												קלה.
צריך להטיף ממנו דם ברית	שבית שמאי אומרים:												קלה.
אין צריך להטיף ממנו דם ברית.	ובית הלל אומרים:												קלה.
ולא ספק דוחה את השבת.	אמר מר:												קלה.
לאתווי מאי?													קלה.
לאתווי הא דתנו רבנן:													קלה.
בן שבעה מחללין עליו את השבת, ובן שמונה אין מחללין עליו את השבת. ספק בן שבעה ספק בן שמונה - אין מחללין עליו את השבת. בן שמונה הרי הוא כאבן, ואסור לטלטלו, אבל אמו שוחה ומניקתו מפני הסכנה.	[תנו רבנן]												קלה.
הלכה כתנא קמא	איתמר, רב:												קלה.
הלכה כרבי שמעון בן אלעזר.	שמואל:												קלה.
אתילידי ליה ההוא ינוקא כשהוא מהול, אהדריה אתליסר מהולאי עד דשויה כרות שפכה. אמר: תיתי לי דעברי אדרב.	[רב אדא בר אהבה]												קלה.
ואדשמואל לא עבר? אימר דאמר שמואל בחול, בשבת מי אמר?	אמר ליה רב נחמן:												קלה.
ודאי ערלה כבושה היא.	הוא סבר: [רב אדא בר אהבה]												קלה.
חיישינן שמא ערלה כבושה היא	דאיתמר, רבה:												קלה.
ודאי ערלה כבושה היא.	רב יוסף:												קלה.
מנא אמינא לה	רב יוסף:												קלה.
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על נולד כשהוא מהול - שצריך להטיף ממנו דם ברית, על מה נחלקו - לחלל עליו את השבת.	דתניא, רבי אליעזר הקפר:												קלה.
מחללין עליו את השבת	בית שמאי אומרים:												קלה.
אין מחללין עליו את השבת.	ובית הלל אומרים:												קלה.
לאו מכלל דתנא קמא סבר מחללין עליו את השבת?													קלה.
ודילמא: תנא קמא דברי הכל אין מחללין קאמר?													קלה.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

שבת-רבי אליעזר דמילה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קלה
אם כן, רבי אליעזר הקפר טעמא דבית שמאי אתא לאשמעינן?												ז	קלה
דילמא הכי קאמר: לא נחלקו בית שמאי ובית הלל בדבר זה.													קלה
כל שאמו טמאה לידה - נימול לשמונה, וכל שאין אמו טמאה לידה - אין נימול לשמונה, שנאמר (ויקרא יב) אשה כי תוריע וילדה זכר וטמאה ג' ימים השמיני ימול בשר ערלתו.	רבי אסי:												קלה
דורות הראשונים יוכיחו, שאין אמו טמאה לידה - ונימול לשמונה	אמר ליה אביי:											ז	קלה
נתנה תורה ונתחדשה הלכה.	אמר ליה: [רבי אסי]												קלה
איני?												ז	קלה:
יוצא דופן ומי שיש לו שתי עולות, רב הונא ורב חייה בר רב. חד אמר: מחללין עליו את השבת	והא איתמר: חד: [רב הונא/ ורב חייה בר רב]											ז	קלה:
אין מחללין.	חד: [רב הונא/ ורב חייה בר רב]											ז	קלה:
עד כאן לא פליגי - אלא לחלל עליו את השבת, אבל לשמנה - ודאי מהליגין ליה												ז	קלה:
הא בהא תליא.													קלה:
כתנאי:													קלה:
יש יליד בית שנימול לאחד ויש יליד בית שנימול לשמונה, יש מקנת כסף שנימול לאחד, ויש מקנת כסף שנימול לשמונה. יש מקנת כסף שנימול לאחד, ויש מקנת כסף שנימול לשמונה, ויש מקנת כסף שנימול לאחד. ואחר כך ילדה - זהו מקנת כסף שנימול לשמונה, לקח שפחה וילדה עמה - זו היא מקנת כסף שנימול לאחד. ויש יליד בית שנימול לשמונה, כיצד? לקח שפחה ונתעברה אצלו וילדה - זהו יליד בית שנימול לשמונה.	[ת"ק]												קלה:
ילדה ואחר כך הטבילה - זהו יליד בית שנימול לאחד, הטבילה ואחר כך ילדה - זהו יליד בית שנימול לשמונה.	רבי חמא:												קלה:
ותנא קמא לא שני ליה בין הטבילה ואחר כך ילדה, בין ילדה ואחר כך הטבילה, דאף על גב דאין אמו טמאה לידה - נימול לשמונה.													קלה:
בשלמא רבי חמא - משכחת לה יליד בית שנימול לאחד, יליד בית שנימול לשמונה. מקנת כסף שנימול לאחד, ומקנת כסף שנימול לשמונה. ילדה ואחר כך הטבילה - זהו יליד בית שנימול לאחד, הטבילה ואחר כך ילדה - זהו יליד בית שנימול לשמונה. מקנת כסף שנימול לאחד - כגון שלקח שפחה מעוברת והטבילה ואחר כך ילדה, מקנת כסף שנימול לאחד - כגון שלקח זה שפחה וזה עוברת. אלא לתנא קמא בשלמא כולהו משכחת להו, אלא יליד בית שנימול לאחד היכי משכחת לה?												ז	קלה:
בלוקח שפחה לעוברת.	רבי ירמיה:												קלה:
הניחא למאן דאמר קנין פירות לאו קנין הגוף דמי, אלא למאן דאמר קנין פירות קנין הגוף דמי - מאי איכא למימר?												ז	קלה:
בלוקח שפחה על מנת שלא להטבילה.	רב מרשיא:												קלה:
כל ששהה שלשים יום באדם - אינו נפל, שנאמר (במדבר יח) ופדויו מבן חדש תפדה. שמנת ימים בבהמה אינו נפל, שנאמר (ויקרא כב) ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן וגו'.	תניא, רבן שמעון בן גמליאל:												קלה:
הא לא ששה - ספיקא הוי מימהל היכי מהליגין ליה?												ז	קלה:
מלין אותו ממה נפשך אם חי הוא - שפיר קא מהיל, ואם לאו - מחתך בבשר הוא.	רב אדא בר אבהו:												קלה:
ספק בן שבעה ספק בן שמונה - אין מחללין עליו את השבת	ואלא הא דתניא:											ז	קלה:
אמאי? נימהליה ממה נפשך אם חי הוא - שפיר קא מהיל, ואם לאו - מחתך בבשר הוא												ז	קלה:
מימהיל - הכי נמי מהליגין ליה, לא נצרכה אלא למכשירי מילה, ואליבא דרבי אליעזר.	מר בריה דרבינא אנא ורב בחומי בר זכריה תרגימנא:												קלה:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- ◇ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof</p>												
שבת-רבי אליעזר דמילה		מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כתנאי	אביי:													קלו.
(ויקרא יא) וכי ימות מן הבמה אשר היא לכם לאכלה - להביא בן שמנה שאין שחיתו מטהרתו	[רבנן]													קלו.
שחיתו מטהרתו.	רבי יוסי ברבי יהודה ורבי אלעזר ברבי שמעון:													קלו.
מאי לאו בהא קא מפלגי:														קלו.
חי הוא	דמר סבר: [רבי יוסי ברבי יהודה ורבי אלעזר ברבי שמעון]													קלו.
מת הוא.	ומר סבר: [רבנן]													קלו.
אי הכי, אדמפלגי לענין טומאה וטהרה - ליפלגי לענין אכילה	רבא:													קלו.
אלא, דכולי עלמא מת הוא	[רבא]													קלו.
כטרפה טרפה, לאו אף על גב דמתה היא - שחיתתה מטהרתה, הכא נמי - לא שנא.	רבי יוסי ברבי יהודה ורבי אלעזר ברבי שמעון סברי:													קלו.
לא דמי לטרפה, טרפה - היתה לה שעת הכושר, האי - לא היתה לה שעת הכושר.	ורבנן:													קלו.
וכי תימא טרפה מבטן מאי איכא למימר?														קלו.
התם, יש במינה שחיטה, הכא - אין במינה שחיטה.														קלו.
מי פליגי רבנן עליה דרבן שמעון בן גמליאל או לא? אם תמצוי לומר פליגי - הלכה כמותו או אין הלכה כמותו?	איבעיא להו:													קלו.
עגל שנולד ביום טוב - שוחטין אותו ביום טוב.	תא שמע:													קלו.
הכא במאי עסקינן - דקים ליה בגווייה שכלו לו חדשיו.														קלו.
ושוין, שאם נולד הוא ומומו עמו - שזה מן המוכן.	תא שמע:													קלו.
הכא נמי: שכלו לו חדשיו.														קלו.
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל.	תא שמע, דאמר רב יהודה אמר שמואל:													קלו.
הלכה - מכלל דפליגי, שמע מינה.														קלו.
נפל מן הגג או אכלו ארי - דברי הכל חי הוא, כי פליגי - שפיהק ומת.	אביי:													קלו.
חי הוא	מר סבר: [רבנן]													קלו.
מת הוא.	ומר סבר: [רשב"ג]													קלו.
למאי נפקא מינה														קלו.
לפטור מן הייבום.														קלו.
נפל מן הגג או אכלו ארי דברי הכל חי הוא?														קלו.
והא רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע איקלעו לבי בריה דרב אבין, ועביד להו עיגלא תילתא ביממא דשבעה. ואמרי ליה: אי איתרחיתו ליה עד לאורתא - הוה אכלינן מיניה, השתא - לא אכלינן מיניה	[רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע]													קלו.
אלא, כשפיהק ומת - דברי הכל מת הוא, כי פליגי - בנפל מן הגג ואכלו ארי.														קלו.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

שבת-רבי אליעזר דמילה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מר סבר: [רשב"ג]	◊	■	■								
מת הוא	ומר סבר: [רבנן]	◊	■	■								
חי הוא.	[בריה דרב דימי בר יוסף]						○					
בריה דרב דימי בר יוסף, בגו תלתין יומין שכיב - יתיב קמתאביל עילויה.	[רב דימי בר יוסף]						?					
אמר ליה אבוה: צוורוניא קבעית למיכל?	[בריה דרב דימי בר יוסף]						!					
אמר ליה: קים לי ביה שכלו לו חדשיו.	[רב כהנא]						○					
רב אשי איקלע בי רב כהנא, איתרע ביה מילתא בגו תלתין יומין - חזייה דיתביב וקא מתאבל עילויה	אמר ליה: [רב אשי]						?					
לא סבר ליה מר להא דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבן שמעון בן גמליאל?	[רב כהנא]						!					
אמר ליה: קים לי בגויה שכלו לו חדשיו.	איתמר: [רבינא משמיה דרבא]	◊	■	■								
מת בתוך שלשים, ועמדה ונתקדשה - אמר רבינא משמיה דרבא: אם אשת ישראל היא - חולצת, אם אשת כהן היא - אינה חולצת.	רב שרביא משמיה דרבא:	◊	■	■								
אחת זו ואחת זו - חולצת.	רבינא לרב שרביא:						○					
באורתא אמר רבא הכי, לצפרא הדר ביה.	אמר ליה: [רב שרביא]						○					
שריתיה? יהא רעוא דתשרו תרבא.	רבי יהודה מתיר וכו'.										■	
רבי יהודה מתיר וכו'.	לא לכל אמר רבי יהודה אנדרוגינוס זכר הוא, שאם אתה אומר כן - בערכין יערך										■	
רבי שרביא אמר רב חסדא:	ומגלן דלא מיערך						?					
רב שרביא אמר רב חסדא:	[ויקרא כז] הוכר - ולא טומטום ואנדרוגינוס, יכול לא יהא בערף איש, אבל יהא בערף אשה - תלמוד לומר: הוכר ואם נקבה היא - זכר ודאי, נקבה ודאית, ולא טומטום ואנדרוגינוס.						!					
דתניא:	וסתם ספרא רבי יהודה.						!					
רבי יהודה.	רב נחמן בר יצחק:										■	
רב נחמן בר יצחק:	הכל כשרים לקדש, חוץ מחרש שוטה וקטן.	◊	■	■								
הכל כשרים לקדש, חוץ מחרש שוטה וקטן.	רבי יהודה:	◊	■	■								
מכשיר בקטן, ופוסל באשה ואנדרוגינוס	שמע מינה.										■	
שמע מינה.	ומאי שנא מילה - משום דכתיב (בראשית יז) המול לכם כל זכר.										■	
ומאי שנא מילה - משום דכתיב (בראשית יז) המול לכם כל זכר.	מי שהיו לו שני תינוקות, אחד למול אחר השבת ואחד למול בשבת. ושכח, ומל את של אחר השבת בשבת - חייב.										■	
מי שהיו לו שני תינוקות, אחד למול אחר השבת ואחד למול בשבת. ושכח, ומל את של אחר השבת בשבת - חייב.	[רבי אליעזר]	◊	■	■								
אחד למול בערב שבת, ואחד למול בשבת, ושכח ומל את של ערב שבת בשבת, רבי אליעזר מחייב חטאת פוטר.	רבי יהושע:	◊	■	■								
רבי יהושע:	רב הונא מתני חייב, רב יהודה מתני פטור.										■	
רב הונא מתני חייב, רב יהודה מתני פטור.	רב הונא מתני חייב										■	
רב הונא מתני חייב, רב יהודה מתני פטור.	דתניא, אמר רבי שמעון בן אליעזר: לא נחלקו רבי אליעזר ורבי יהושע על מי שהיו לו שני תינוקות, אחד למול בשבת ואחד למול אחר השבת, ושכח ומל את של אחר השבת בשבת - שהוא חייב.										■	
דתניא, אמר רבי שמעון בן אליעזר: לא נחלקו רבי אליעזר ורבי יהושע על מי שהיו לו שני תינוקות, אחד למול בשבת ואחד למול אחר השבת, ושכח ומל את של ערב שבת בשבת. שרבי אליעזר מחייב חטאת	[רבי אליעזר]	◊	■	■								

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ שאלה-question < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

שבת-רבי אליעזר דמילה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
פטר.	רבי יהושע:								◆													קלו.
ושניהם לא למדוה אלא מעבודת כוכבים.																						קלו.
כעבודת כוכבים, מה עבודת כוכבים אמר רחמנא לא תעביד וכי עביד - מיחייב, הכא נמי - לא שנא.	רבי אליעזר סבר:																					קלו.
התם - דלאו מצוה, הכא - מצוה.	ורבי יהושע:																					קלו.
רב יהודה מתני פטור																						קלו.
לא נחלקו רבי אליעזר ורבי יהושע על מי שהיו לו שני תינוקות אחד למול בערב שבת ואחד למול בשבת, ושכח ומל את של ערב שבת בשבת - שהוא פטור.	דתינא, אמר רבי מאיר:																					קלו.
על מה נחלקו - על מי שהיו לו שני תינוקות, אחד למול אחר השבת ואחד למול בשבת, ושכח ומל את של אחר השבת בשבת. שרבי אליעזר מחייב חטאת	[רבי אליעזר]								◆													קלו.
פטר.	ורבי יהושע:								◆													קלו.
ושניהם לא למדוה אלא מעבודת כוכבים.																						קלו.
כעבודת כוכבים, מה עבודת כוכבים אמר רחמנא לא תעביד, וכי עביד - מיחייב, הכא נמי - לא שנא.	רבי אליעזר סבר:																					קלו.
התם - לא טריד מצוה, הכא - טריד מצוה.	ורבי יהושע:																					קלו.
לא נחלקו רבי אליעזר ורבי יהושע על מי שהיו לו שני תינוקות אחד למול בערב שבת ואחד למול בשבת, ושכח ומל את של ערב שבת בשבת - שהוא חייב.	תני רבי חייא, אומר היה רבי מאיר:																					קלו.
על מה נחלקו - על מי שהיו לו שני תינוקות, אחד למול אחר השבת ואחד למול בשבת, ושכח ומל את של אחר השבת בשבת, שרבי אליעזר מחייב חטאת	[רבי אליעזר]								◆													קלו.
פטר.	ורבי יהושע:								◆													קלו.
השתא, רבי יהושע סיפא דלא קא עביד מצוה - פטר, רישא דקא עביד מצוה מחייב?									⚡													קלו.
רישא - כגון שקדם ומל של שבת בערב שבת, דלא ניתנה שבת לידחות. סיפא - ניתנה שבת לידחות.	אמרי דבי רבי ינאי:								!													קלו.
רישא נמי, ניתנה שבת לידחות לגבי תינוקות דעלמא	רב אשי לרב כהנא:								⚡													קלו.
להאי גברא מיהא לא איתיהיב.									!													קלו.
קטן נימול לשמנה ולתשעה ולעשרה ולאחד עשר ולשנים עשר, לא פחות ולא יותר. הא כיצד: כדרכו - לשמנה, נולד לבין השמשות - נימול לתשעה, בין השמשות של ערב שבת - נימול לעשרה, יום טוב לאחר השבת - נימול לאחד עשר, שני ימים של ראש השנה - נימול לשנים עשר.																						קלו.
קטן החולה - אין מוהלין אותו עד שיבריא.																						קלו.
הלצתו חמה - נותנין לו כל שבעה להברותו.	שמואל:																					קלו.
מי בעינן מעת לעת?	איבעיא להו:																					קלו.
יום הבראתו כיום הולדו.	תא שמע: דתני לודא:																					קלו.
מאי לאו, מה יום הולדו - לא בעינן מעת לעת, אף יום הבראתו לא בעינן מעת לעת.																						קלו.
לא, עדיף יום הבראתו מיום הולדו. דאילו יום הולדו - לא בעינן מעת לעת, ואילו יום הבראתו - בעינן מעת לעת.																						קלו.
אלו הן ציצין המעכבין את המילה: בשר החופה את רוב העטרה, ואינו אוכל בתרומה.																						קלו.
ואם היה בעל בשר - מתקנו, מפני מראית העין.																						קלו.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

שבת-רבי אליעזר דמילה	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קלו:
מל ולא פרע את המילה - כאילו לא מל.														קלו:
בשר החופה את רוב גובהה של עטרה.		רבי אבינא אמר רבי ירמיה בר אבא אמר רב:												קלו:
ואם היה בעל בשר וכו'.														קלו:
קטן המסורבל בבשר, רואין אותו, כל זמן שמתקשה ונראה מהול - אינו צריך למול, ואם לאו - צריך למול.		שמואל:												קלו:
קטן המסורבל בבשר רואין אותו, כל זמן שמתקשה ואינו נראה מהול - צריך למולו, ואם לאו - אינו צריך למולו.		במתניתא תנא, רבן שמעון בן גמליאל:												קלו:
מאי בנייהו?									⚡					קלו:
איכא בנייהו: נראה ואינו נראה.									!					קלו:
מל ולא פרע.														קלו:
המל אומר: אשר קדשנו במצותיו וצונו על המילה. אבי הבן אומר: אשר קדשנו במצותיו וצונו להכניסו בבריתו של אברהם אבינו. העומדים אומרים: כשם שנכנס לברית כך יכנס לתורה לחופה ולמעשים טובים. והמברך אומר: אשר קדש ידיד מבטן, חוק בשארו שם, וצאצאיו חתם באות ברית קדש. על כן בשכר זאת, אל חי חלקנו, צוה להציל יידידות שארינו משחת, למען בריתו אשר שם בבשרנו ברוך אתה ה' כורת הברית.		תנו רבנן:												קלו:
המל את הגרים אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו על המילה. והמברך אומר אשר קדשנו במצותיו וצונו למול את הגרים ולהטיף מהם דם ברית, שאילמלא דם ברית לא נתקיימו שמים וארץ שנאמר (ירמיהו לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי ברוך אתה ה' כורת הברית.														קלו:
המל את העבדים אומר: אשר קדשנו במצותיו וצונו על המילה, והמברך אומר אשר קדשנו במצותיו וצונו למול את העבדים ולהטיף מהם דם ברית שאילמלא דם ברית חקות שמים וארץ לא נתקיימו, שנאמר אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי ברוך אתה ה' כורת הברית.														קלו:
הדרן עלך רבי אליעזר דמילה														קלו:

<p>מקרא- key:</p> <p>disputants- חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story- מעשה- O</p>	<p>מימרא- statement- קושיא- challenge שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה- proof</p>
---	--

Talmud Navigator

שבת-תולין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קל:
תולין את המשמרת ביום טוב, ונותנין לתלויה בשבת.	רבי אליעזר:												קל:
אין תולין את המשמרת ביום טוב, ואין נותנין לתלויה בשבת, אבל נותנין לתלויה ביום טוב.	חכמים:												קל:
השתא רבי אליעזר, אוסופי אהל עראי לא מוספינן, למיעבד לכתחלה שרי?													קל:
מאי היא													קל:
פקק החלון, רבי אליעזר אומר: בזמן שקשור ותלוי - פוקקין בו, ואם לאו - אין פוקקין בו.	דתנן: [רבי אליעזר]												קל:
בין כך ובין כך - פוקקין בו.	חכמים:												קל:
הכל מודים שאין עושין אהל עראי בתחלה ביום טוב, ואין צריך לומר בשבת. לא נחלקו אלא להוסיף	ואמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												קל:
אין מוסיפין ביום טוב, ואין צריך לומר בשבת.	שרבי אליעזר אומר:												קל:
מוסיפין בשבת, ואין צריך לומר ביום טוב.	וחכמים אומרים:												קל:
רבי אליעזר סבר לה כרבי יהודה													קל:
אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד	דתניא: [ת"ק]												קל:
מתיר אף מכשירי אוכל נפש.	רבי יהודה:												קל:
אימר דשמעינן ליה לרבי יהודה - במכשירין שאי אפשר לעשותם מערב יום טוב, במכשירין שאפשר לעשותם מערב יום טוב מי שמעת ליה?													קל:
דרבי אליעזר עדיפא מדרבי יהודה.													קל:
וחכמים אומרים.													קל:
תלה מאי?	איבעיא להו:												קל:
תלה - חייב חטאת.	רב יוסף:												קל:
אלא מעתה, תלא כוזא בסיכתא הכי נמי דמחייב?	אמר ליה אבוי:												קל:
מדרבנן היא, שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול.	אלא אמר אבוי:												קל:
הגוד והמשמרת כילה וכסא גלין - לא יעשה, ואם עשה - פטור אבל אסור. אהלי קבע - לא יעשה, ואם עשה - חייב חטאת. אבל מטה וכסא טרסקל ואסלא - מותר לנטותן לכתחילה.	מנקיט אבוי חומרי מתניתא, ותני:												קל:
ואין נותנין לתלויה בשבת.													קל:
שימר מאי?	איבעיא להו:												קל:
שימר - חייב חטאת.	רב כהנא:												קל:
מי איכא מידי דרבנן מחייבי חטאת, ורבי אליעזר שרי לכתחילה?	מתקף לה רב ששת:												קל:
אלמה לא? הרי עיר של זהב, דרבי מאיר מחייב חטאת ורבי אליעזר שרי לכתחילה.	מתקף לה רב יוסף:												קל:
מאי היא													קל:
לא תצא אשה בעיר של זהב, ואם יצאה - חייבת חטאת, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]												קל:
לא תצא, ואם יצאה - פטורה.	חכמים:												קל:
יוצאה אשה בעיר של זהב לכתחילה.	רבי אליעזר:												קל:

מקרא-key:	מירא-statement קשיא-challenge שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	שבת-תולין	מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קלה
		מי סברת רבי אליעזר אדריבי מאיר קאי, דאמר חייבת חטאת? אדרבנן קאי, דאמרי פטור אבל אסור, ואמר להו איהו: מותר לכתחילה.			אמר ליה אביי:												קלה.
		משום מאי מתינון ביה?															קלה.
		משום בורר.			רבה:												קלה.
		משום מרקד.			רבי זירא:												קלה.
		כוותי דידי מסתברא, מה דרכו של בורר - נוטל אוכל ומניח הפסולת, אף הכא נמי - נוטל את האוכל ומניח את הפסולת.			רבה:												קלה.
		כוותי דידי מסתברא, מה דרכו של מרקד - פסולת מלמעלה ואוכל מלמטה, אף הכא נמי - פסולת מלמעלה ואוכל מלמטה.			רבי זירא:												קלה.
		טלית כפולה - לא יעשה, ואם עשה - פטור אבל אסור. היה כרוך עליה חוט או משיחה - מותר לנטותה לכתחילה.			תני רמי בר יחזקאל:												קלה.
		כילה מהו?			בעא מיניה רב כהנא מרב:												קלה.
		אף מטה אסורה.			אמר ליה: [רב]												קלה.
		מטה מהו?			[בעא מיניה רב כהנא מרב]												קלה.
		אף כילה מותרת.			אמר ליה: [רב]												קלה.
		כילה ומטה מהו?			[בעא מיניה רב כהנא מרב]												קלה.
		כילה אסורה, ומטה מותרת.			אמר ליה: [רב]												קלה.
		ולא קשיא הא - דקאמר אף מטה אסורה - כדקרמנאי, הא דקאמר ליה אף כילה מותרת - כדרמי בר יחזקאל. כילה אסורה ומטה מותרת - כדדיין.															קלה.
		חזינא להו לכילי דבי רב הונא דמאורתא נגידו, ומצפרא חביטא רמיא.			רב יוסף:												קלה.
		וילון, מותר לנטותו ומותר לפרוקו.			רב משום רבי חייא:												קלה.
		כילת חתנים מותר לנטותה ומותר לפרוקה.			ואמר שמואל משום רבי חייא:												קלה.
		לא אמרן אלא שאין בגגה טפח, אבל יש בגגה טפח - אסורה. וכי אין בגגה טפח נמי לא אמרן אלא שאין בפחות משלשה סמוך לגגה טפח, אבל יש בפחות משלשה סמוך לגגה טפח - אסור. ולא אמרן אלא שאין בשיפועה טפח, אבל - יש בשיפועה טפח - שפועי אהלים כאהלים דמו. ולא אמרן אלא דלא נחית מפוריאי טפח, אבל נחית מפוריאי טפח - אסור.			רב ששת בריה דרב אידי:												קלה.
		האי סיאנא שרי.			ואמר רב ששת בריה דרב אידי:												קלה.
		סיאנא אסור.			והאיתמר:												קלה.
		לא קשיא, הא - דאית ביה טפח, הא - דלית ביה טפח.															קלה.
		אלא מעתה, שרביב בגלימא טפח הכי נמי דמחייב?															קלה.
		אלא לא קשיא, הא - דמיהדק, הא - דלא מיהדק.															קלה.
		אימא לן איזו הנך מילי מעלייתא דאמרת לן משמיה דרב, תרתי בשבת וחזא בתורה.			שלח ליה רמי בר יחזקאל לרב הונא:												קלה.
		הא דתניא גוד בכיסנא מותר לנטותה בשבת אמר רב: לא שנו אלא בשני בני אדם, אבל באדם אחד - אסור.			שלח ליה: [רב הונא]												קלה.
		וכילה, אפילו בעשרה בני אדם - אסור, אי אפשר דלא מימתחא פורתא.			אביי:												קלה.
		איך מאי היא															קלה.

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה-</p> <p>נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review- insertion of an earlier segment- קודמת- story- מעשה-O</p> <p>מקרא- key:</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
שבת-תולין	מאן דאמר												
כירה שנשמטה אחת מירכותיה - מותר לטלטלה, שתיים - אסור.	דתיא:										!	◇	קלח:
אפילו חד נמי אסור, גזירה שמא יתקע.	רב:										!	◇	קלח:
תורה											^	○	קלח:
עתידה תורה שתשתכח מישראל, שנאמר (דברים כח) והפלא ה' את מכתך, הפלאה זו איני יודע מהו, כשהוא אומר (ישעיהו כט) לכן הנני יוסף להפליא את העם הזה הפלא ופלא הוא אומר: הפלאה זו תורה.	דאמר רב:										!	◇	קלח:
כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו: עתידה תורה שתשתכח מישראל, שנאמר (עמוס ח) הנה ימים באים נאם ה' אלהים והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמע את דברי ה', וכתוב (עמוס ח) ונעו מים עד ים ומצפון ועד מזרח ישוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו. דבר ה' - זו הלכה, דבר ה' - זה הקץ, דבר ה' - זו נבואה.	תנו רבנן:											◇	קלח:
ומאי ישוטטו לבקש את דבר ה'											^		קלח:
עתידה אשה שתטול ככר של תרומה ותחזור בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, לידע אם טמאה היא ואם טהורה היא, ואין מבין.	אמרו:										!	◇	קלח:
אם טהורה היא ואם טמאה היא? בהדיא כתיב ביה: (ויקרא יא) מכל האכל אשר יאכל											!		קלח:
אלא: לידע אם ראשונה היא ואם שניה היא ואין מבין.											!	◇	קלח:
הא נמי מתניתין היא											!		קלח:
השרץ שנמצא בתנור - הפת שבתוכו שניה, שהתנור תחילה.	כדתנן:										!	◇	קלח:
מסתפקא להו הא:											!		קלח:
ליחזייה האי תנורא כמאן דמלי טומאה, ותיהוי פת ראשונה	דאמר ליה רב אדא בר אבהו לרבא:										!	◇	קלח:
לא אמרינן ליחזייה האי תנורא כמאן דמלי טומאה.	אמר ליה: [רבא]										!	◇	קלח:
יכול יהו כל הכלים מיטמאין באויר כלי חרס - תלמוד לומר כל אשר בתוכו יטמא מכל האכל אשר יאכל, אוכלין - מטמאין באויר כלי חרס, ואין כלים מטמאין באויר כלי חרס.	דתיא:										!	◇	קלח:
חס ושלום שתשתכח תורה מישראל, שנאמר (דברים לא) כי לא תשכח מפי זרעו. אלא מה אני מקיים 'ישוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו' - שלא ימצאו הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחד.	תניא, רבי שמעון בן יוחי:											◇	קלח:
אם ראית דור שצרות רבות באות עליו - צא ובדוק בדיני ישראל. שכל פורענות שבאה לעולם לא באה אלא בשביל דיני ישראל, שנאמר (מיכה ג) שמעו נא זאת ראשי בית יעקב וקציני בית ישראל המתעבים משפט ואת כל הישרה יעקשו בנה ציון בדמים וירושלים בעולה ראשיה בשחד ישפטו וכנהיגה במחיר יורו ונביאיה בכסף יקסמו ועל ה' ישענו וגו'	תניא, רבי יוסי בן אלישע:											◇	קלט:
רשעים הן, אלא שתלו בטחונם במי שאמר והיה העולם.												◇	קלט:
לפיכך מביא הקדוש ברוך הוא עליהן שלש פורעניות כנגד שלש עבדות שבידם. שנאמר (מיכה ג) לכן בגללכם ציון שדה תחרש וירושלים עיין תהיה והר הבית לבמות יער.												◇	קלט:
ואין הקדוש ברוך הוא משרה שכירתו על ישראל עד שיכלו שופטים ושוטרים רעים מישראל, שנאמר (ישעיהו א) ואשיבה ידי עליך ואצרף כבר סגיד, ואסירה כל בדיליך ואשיבה שפטיך כבראשונה ויעצרך כבתחלה וגו'.												◇	קלט:
אין ירושלים נפדה אלא בצדקה, שנאמר (ישעיהו א) ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה.	עולא:											◇	קלט:
אי בטלי יהירי - בטלי אמגושי, אי בטלי דייני - בטלי גזירפטי.	רב פפא:											◇	קלט:
אי בטלי יהירי - בטלי אמגושי, דכתיב ואצרף כבר סגיד.												◇	קלט:
אי בטלי דייני בטלי גזירפטי - דכתיב (צפניה ג) הסיר ה' משפטיך פנה אויבך.												◇	קלט:
מאי דכתיב (ישעיהו יד) שבר ה' מטה רשעים שבת משלים - שבר ה' מטה רשעים - אלו הדיינין שנעשו מקל לחזניהם. שבת משלים - אלו תלמידי חכמים שבמשפחות הדיינין.	רבי מלאי משם רבי אלעזר ברבי שמעון:											◇	קלט:
אלו תלמידי חכמים שמלמדים הלכות ציבור לדייני בור.	מר זוטרא:											◇	קלט:

Talmud Navigator

<p> ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review ^ מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story </p>		<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>											
שבת-תולין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מימרא	מאי דכתיב (ישעיהו נט) כי כפיכם נגאלו בדם ואצבעותיכם בעון שפתותיכם דברו שקר לשונכם עולה תהגה. כי כפיכם נגאלו בדם - אלו הדיינים, ואצבעותיכם בעון - אלו סופרי הדיינים, שפתותיכם דברו שקר - אלו עורכי הדיינים, לשונכם עולה תהגה - אלו בעלי דינים.											קלט.	
מיום שפירש יוסף מאחיו לא טעם טעם יין, דכתיב (בראשית מט) ולקדקד נזיר אחיו.	ואמר רב מלאי משום רבי יצחק מגדלאה:											קלט.	
אף הן לא טעמו טעם יין, דכתיב (בראשית מג) וישתו וישכרו עמו מכלל דעד האידנא לא	רבי יוסי ברבי חנינא:											קלט.	
שיכרות הוא דלא הוה, שתיה מיהא הוה.	ואידך:											קלט.	
בשכר (שמות ד) וראך ושמח בלבו זכה לחשן המשפט על לבו.	ואמר רבי מלאי:											קלט.	
כילה מהו? כשותא בכרמא מהו? מת ביום טוב מהו?	שלחו ליה בני בשכר ללוי:											קלט.	
אדאזיל, נח נפשיה דלוי.												קלט.	
אי הכימת - שלח להו.	שמואל לרב מנשיא:											קלט.	
כילה - חזרנו על כל צידי כילה ולא מצינו לה צד היתר.	שלח להו: [רב מנשיא]											קלט.	
ולישלח להו כדרמי בר יחזקאל?												קלט.	
לפי שאינן בני תורה.												קלט.	
כשותא בכרמא - עירובא.	שלח להו: [רב מנשיא]											קלט.	
ולישלח להו כדרבי טרפון?												קלט.	
כישות, רבי טרפון אומר: אין כלאים בכרם	דנביא: [רבי טרפון]											קלט.	
כלאים בכרם.	חכמים:											קלט.	
כל המיקל בארץ - הלכה כמותו בחוץ לארץ?	וקיימא לן:											קלט.	
לפי שאינן בני תורה.												קלט.	
האי מאן דבעי למיזרע כשותא בכרמא - לזרע.	מכריו רב:											קלט.	
רב עמרם חסידא מנגיד עילויה	[רב עמרם חסידא]											קלט.	
רב משרשיא יהיב ליה פרוטה לתניוק נכרי וזרע ליה.	[רב משרשיא]											קלט.	
וליתן ליה לתניוק ישראל												קלט.	
אתי למיסרך.												קלט.	
וליתן ליה לגדול נכר?												קלט.	
אתי לאיחלופי בישראל.												קלט.	
מת.												קלט.	
מת לא יתעסקו ביה לא יהודאין ולא ארמאין, לא ביום טוב ראשון ולא ביום טוב שני.	שלח להו: [רב מנשיא]											קלט.	
איני?												קלט.	
עובדא הוה בבי כנישתא דמעון ביום טוב הסמוך לישבת, ולא ידענא אי מלפניה אי מלאחריה, ואתו לקמיה דרבי יוחנן.	והאמר רבי יהודה בר שילת אמר רבי אסי:											קלט.	

מקרא-key:	disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O	statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■											
שבת-תולין	מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יתעסקו ביה עממין.	ואמר להו: [רבי יוחנן]												קלט:
מת ביום טוב ראשון - יתעסקו בו עממין, ביום טוב שני - יתעסקו בו ישראל, ואפילו ביום טוב שני של ראש השנה, מה שאין כן בביצה.	ואמר רבא:												קלט:
לפי שאינן בני תורה.													קלט:
מתעטף אדם בכילה ובכססיה ויוצא לרשות הרבים בשבת, ואינו חושש.	רב אבין בר רב הונא אמר רב חמא בר גוריא:												קלט:
מאי שנא מדרב הונא													קלט:
היוצא בטלית שאינה מצויצת כהילכתה בשבת - חייב חטאת.	דאמר רב הונא אמר רב:												קלט:
ציצית לגבי טלית - חשיבי, ולא בטלי. הני לא חשיבי - ובטלי.													קלט:
מערים אדם על המשמרת ביום טוב לתלות בה רמונים, ותולה בה שמרים.	רבה בר רב הונא:												קלט:
והוא דתלה בה רמונים.	רב אשי:												קלט:
מאי שנא מהא													קלט:
מטילין שכר במועד לצורך המועד, שלא לצורך המועד - אסור. אחד שכר תמרים ואחד שכר שעורים. אף על פי שיש להן ישתן - מערים ושותה מן החדש.	דתניא:												קלט:
התם לא מוכחא מילתא, הכא - מוכחא מילתא.													קלט:
חזי מר האי צורבא מרבנן, ורב הונא בן רבי חיון שמייה, ואמרי לה רב הונא ברבי חלון שמייה, דשקל ברא דתומא ומנח בברזא דננא, ואמר: לאצנועיה קמיכוניא. ואזיל ונאים במברא, ועבר להך גיסא וסייר פירי, ואמר: אנא למינם קמיכוניא.	אמרו ליה רבנן לרב אשי:												קלט:
הערמה קאמרת? - הערמה בדרבנן היא, וצורבא מרבנן לא אתי למיעבד לכתחילה.	אמר להו: [רב אשי]												קלט:
נותנין מים על גב השמרים בשביל שיצולו.													קלט:
ומסננין את היין בסודרין, ובכפיפה מצרית.													קלט:
ונותנין ביצה במסנתת של חרדל													קלט:
ועושין אנומלין בשבת.													קלט:
בשבת - בכוס, ביום טוב - בלגין, ובמועד - בהבית.	רבי יהודה:												קלט:
הכל לפי האורחין.	רבי צדוק:												קלט:
נותן אדם יין צלול ומים צלולין לתוך המשמרת בשבת ואינו חושש. אבל עכורין - לא.	זעירי:												קלט:
טורד אדם חבית של יין, יינה ושמריה, ונותן לתוך המשמרת בשבת ואינו חושש	מיתבי, רבן שמעון בן גמליאל:												קלט:
בין הגיתות שנו.	תרגמה זעירי:												קלט:
מסננין את היין בסודרין.													קלט:
ובלבד שלא יעשה גומא.	רב שימי בר חייא:												קלט:
ובכפיפה מצרית.													קלט:
ובלבד שלא יגביה מקרקעיתו של כלי טפח.	רב חייא בר אשי אמר רב:												קלט:
האי פרונקא, אפלגיה דכובא - שרי, אכוליה כובא - אסור.	רב:												קלט:

מקרא-key:	disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O	מימרא-statement- קושיא-challenge- שאלה-question- תירוץ-answer- ראיה-proof-												
שבת-תולין	מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
קלט:	לא ניהדק איניש צינייתא בפומיה דכוזני דחביתא, משום דמיחזי כמשמרת.	רב פפא:												◊
קלט:	דבי רב פפא שאפו שיכרא ממנא למנא.	[דבי רב פפא]												○
קלט:	האיכא ניצוצות.	רב אחא מדיפתי לרבינא:												ז
קלט:	ניצוצות לבי רב פפא לא חשיבי.													◊
קלט:	ונותנין ביצה במסנת.													◻
קמ.	לפי שאין עושין אותה אלא לגוון.	תני יעקב קרחה:												◊
קמ.	חרדל שלשו מערב שבת, למחר, אמר רב: ממחו בכלי, אבל לא ביד.	איתמר: [רב]												◻
קמ.	ביד, אטו כל יומא ממחו ליה ביד? מאכל חמורים הוא	אמר ליה שמואל:												ז
קמ.	ממחו ביד, ואינו ממחו בכלי.	אלא אמר שמואל:												◻
קמ.	אחד זה ואחד זה - אסור	אתמר, רבי אלעזר:												◻
קמ.	אחד זה ואחד זה - מותר.	רבי יוחנן:												◻
קמ.	אין הלכה כרבי יוחנן.	אביי ורבא דאמרי תרוייהו:												◻
קמ.	קם רבי יוחנן בשיטתיה דרבי אלעזר	[רבי יוחנן]												◻
קמ.	קם רבי אלעזר בשיטתיה דשמואל.	[רבי אלעזר]												◻
קמ.	הלכה כרבי יוחנן.	אביי ורבא דאמרי תרוייהו:												◻
קמ.	אימיה דאביי עבדא ליה ולא אכל	[אביי]												○
קמ.	דביתהו דזעירא עבדא ליה לרב חייא בר אשי ולא אכיל	[רב חייא בר אשי]												○
קמ.	אמרה ליה: לרבך עבידי ליה ואכל, ואת לא אכלת?													ז
קמ.	אמר רבא בר שבא: הוה קאימנא קמיה דרבינא ובחשי ליה בשופתא דתומא, ואכל.	[רבינא]												○
קמ.	לית הלכתא ככל הני שמעתתא, אלא כי הא דאתמר:	מר זוטרא:												◻
קמ.	חרדל שלשו מערב שבת, למחר ממחו בין ביד בין בכלי, ונותן לתוכו דבש. ולא יטרוף אלא מערב.	[אתמר]												◻
קמ.	שחליים ששחקו מערב שבת, למחר - נותן לתוכן שמן וחומץ, וממשיך לתוכן אמיתא, ולא יטרוף אלא מערב.													◻
קמ.	שום שריסקו מערב שבת, למחר - נותן לתוכו פול וגריסין, ולא ישחוק אלא מערב, וממשיך את אמיתא לתוכו.													◻
קמ.	מאי אמיתא?													^
קמ.	בנייא.													!
קמ.	שמע מינה - האי בנייא מעליא לתחלי.	אביי:												◻
קמ.	ועושין אנומלין בשבת.													◻
קמ.	עושין אנומלין בשבת, ואין עושין אלוטית.	תנו רבנן:												◻
קמ.	ואיזו היא אנומלין ואיזו היא אלוטית?													^

<p>מקרא-key:</p> <p>disputants-חולקים-הורה-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review</p> <p>question-שאלה- challenge-קושיא- statement-מימרא- proof-ראיה- answer-תירוץ-!</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
שבת-תולין	מאן דאמר												
אנומלין - יין ודבש ופלפלין, אלונטית - יין ישן ומים צלולין ואפרסמון, דעבדי לבי מסותא למיקר.									!	◇	קמ.		
אמר רב יוסף: זימנא חדא עלית בתר מר עוקבא לבי באני, כי נפקי אתאי אשקיין חמרא חד כסא - וחשי מבינתא דראשי ועד טופרא דכרעי, ואי אשקיין כסא אחרינא - הואי מסתפינא דלמא מנכו לי מזכותא דעלמא דאתי.	[רב יוסף]								○		קמ.		
והא מר עוקבא דשתי כל יומא	[מר עוקבא]							ז			קמ.		
שאני מר עוקבא דדש ביה.									!		קמ.		
אין שורין את החלתית בפושרין, אבל נתון לתוך החומץ.										■	קמ.		
ואין שולין את הכרשינין, ולא שפין אותן, אבל נתון לתוך הכברה או לתוך הכלכלה.										■	קמ.		
אין כוברין את התבן בכברה ולא יתגנו על גבי מקום גבוה בשביל שירד המוץ, אבל נוטל הוא בכברה ונותן לתוך האיבוס.										■	קמ.		
שרה מאי?	איבעיא להו:									^	קמ.		
שרה - חייב חטאת.	תרגמא רב אדא נרשאה קמיה דרב יוסף:									!	◇	קמ.	
אלא מעתה שרה אומצא במיא, הכי נמי דמיחייב?	אמר ליה אביי:								ז		קמ.		
מדרבנן, שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול.	אלא אמר אביי:									!	◇	קמ.	
מהו לשרות את החלתית בצונן?	בעא מיניה רבי יוחנן מרבי ינאי:									^	◇	קמ.	
אסור.	אמר ליה: [רבי ינאי]									!	◇	קמ.	
אין שורין את החלתית בפושרין	והא אנן תנן:								■	ז	◇	קמ.	
הא בצונן - מותר										ז	קמ.		
אם כן, מה בין לי ולך? מתניתין יחידאה היא	אמר ליה: [רבי ינאי]									!	◇	קמ.	
אין שורין את החלתית לא בחמין ולא בצונן	דתניא: [רבנן]	◆	■							!	◇	קמ.	
בחמין - אסור, בצונן - מותר.	רבי יוסי:	◆	■							!	◇	קמ.	
למאי עבדי ליה										^	קמ.		
ליוקרא דליבא.										!	◇	קמ.	
רב אחא בר יוסף חש ביוקרא דליבא, אתא לקמיה דמר עוקבא.	[רב אחא בר יוסף]									○	קמ.		
זיל שתי תלתא תיקלי חילתתא בתלתא יומי.	אמר ליה: [מר עוקבא]									○	קמ.		
אזל אישתי חמשא בשבת, ומעלי שבת. לצפרא אזל שאל בי מדרשא	[רב אחא בר יוסף]								^	○	◇	קמ.	
שותה אדם קב או קביים - ואינו חושש.	אמרו ליה: תנא דבי רב אדא, ואמרי לה - תנא דבי מר בר רב אדא:									!	◇	קמ.	
לשתות - לא קמיבעיא לי, כי קא מיבעיא לי - לשרות, מאי?	אמר להו: [רב אחא בר יוסף]								^	○	◇	קמ.	
בדידי הוה עובדא, ואתאי שאלתיה לרב אדא בר אהבה, ולא הוה בידיה. אתאי שאלתיה לרב הונא	אמר להו רב חייא בר אבין:									!	○	קמ.	
שורה בצונן ומניח בחמה.	ואמר: [רב הונא] הכי קאמר רב:	■								!	○	◇	קמ.

מקרא-key:	disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof												
שבת-תולין	מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כמאן דשרי?			ז											קמ.
אפילו למאן דאסר, הני מילי - היכא דלא אישתי כלל, אבל הכא כיון דאישתי חמשא ומעלי שבתא, אי לא שתי בשבת - מיסתכן.													ז	קמ.
מיסתמין ואזיל רב אחא בר יוסף אכתפיה דרב נחמן בר יצחק בר אחתיה, אמר ליה: כי מטין לבי רב ספרא - עיילינא, כי מטו - עייליה.	[רב אחא בר יוסף]												ו	קמ.
מהו לכסכסוי כיתניא בשבתא? לרכוכי כיתניא קא מיכוין - ושפיר דמי, או דילמא: לאולודי חיורא קמיכוין, ואסיר?	בעא מיניה: [רב אחא בר יוסף]												ו	קמ.
לרכוכי קא מיכוין, ושפיר דמי	אמר ליה: [רב ספרא]												ז	קמ.
כי נפק אתא, אמר ליה: מאי בעא מר מיניה?	[רב נחמן בר יצחק]												ו	קמ.
בעי מיניה: מהו לכסכסוי כיתניא בשבתא, ואמר לי: שפיר דמי.	אמר ליה: [רב אחא בר יוסף]												ו	קמ.
ותבעי ליה למר סודרא?	[רב נחמן בר יצחק]												ז	קמ.
סודרא לא קא מיבעיא לי, דבעי מרב הונא ופשיט לי.	[רב אחא בר יוסף]												ז	קמ.
ותיפשיט ליה למר מסודרא	[רב נחמן בר יצחק]												ז	קמ.
התם - מיחזי כי אולודי חיורא, הכא - לא מיחזי כאולודי חיורא.	אמר ליה: [רב אחא בר יוסף]												ז	קמ.
האי כיתניא משלפו לדידה מקניא - שרי, קניא ממנה - אסור.	רב חסדא:													קמ.
ואם כלי קינאי הוא - מותר.	רבא:													קמ:
האי כישתא דירקא, אי חזיא למאכל בהמה - שרי לטלטולי, ואי לא - אסור.	רב חסדא:													קמ:
האי תליא, דבשרא - שרי לטלטולי, דכוורי - אסור.	רב חייא בר אשי אמר רב:													קמ:
העומד באמצע המטה - כאילו עומד בכריסה של אשה.	רב קטינא:													קמ:
ולאו מילתא היא.														קמ:
בר בי רב דזבין ירקא - לזבין אריכא, כישא כי כישא, ואורכא ממילא.	ואמר רב חסדא:													קמ:
בר בי רב דזבין קניא - לזבין אריכא, טונא כי טונא, ואורכא ממילא.	ואמר רב חסדא:													קמ:
בר בי רב דלא נפישא ליה ריפתא - לא ליכול ירקא, משום דגריר.	ואמר רב חסדא:													קמ:
אנא לא בעניותי אכלי ירקא, ולא בעתירותי אכלי ירקא. בעניותי - משום דגריר, בעתירותי - דאמינא: היכא דעייל ירקא ליעול בשרא וכוורי.	ואמר רב חסדא:													קמ:
בר בי רב דלא נפישא ליה ריפתא - לא ליבצע בצועי.	ואמר רב חסדא:													קמ:
בר בי רב דלא נפישא ליה ריפתא - לא ליבצע, מאי טעמא - דלא עביד בעין יפה.	ואמר רב חסדא:													קמ:
אנא מעיקרא לא הואי בצענא עד דשראי ידי בכולי מנא ואשכחי ביה כל צרכי.	ואמר רב חסדא:													קמ:
האי מאן דאפשר ליה למיכל נהמא דשערי ואכל דחיטי - קעבר משום בל תשחית.	ואמר רב חסדא:													קמ:
האי מאן דאפשר למישתי שיכרא ושתי חמרא - עובר משום בל תשחית.	ואמר רב פפא:													קמ:
ולאו מילתא היא, בל תשחית דגופא עדיף.														קמ:
בר בי רב דלית ליה משחא - נימשי במיא דחריצי.	ואמר רב חסדא:													קמ:
בר בי רב דזבין אומצא - לזבין אונקא, דאית ביה תלתא מיני בישרא.	ואמר רב חסדא:													קמ:

Talmud Navigator

<p> statement-מימרא- challenge קושיא-שאלה question !תירוץ-answer ראיה-proof </p>	<p> disputants-חולקים ◇נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment Oמעשה-story </p>
---	---

key-מקרא:
 שבת-תולין
 מימרא
 מאן דאמר
 רב חסדא
 רבי דוסא
 חכמים
 רבי יהודה
 רב נחמן

שבת-תולין	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בר בי רב דזבין כיתונתא - לייזבן מדנהר אבא, וניהווה כל תלתין יומין, דמפטיא ליה תריסר ירחי שתא, ואנא ערבא.	מימרא	ואמר רב חסדא:											קמ:
מאי כיתונתא - כיתא נאה.	מימרא	ואמר רב חסדא:											קמ:
בר בי רב לא ליחבי אציפתא חדתא, דמכליא מאניה.	מימרא	ואמר רב חסדא:											קמ:
בר בי רב לא לישדר מאניה לאושפזיה לחווריה ליה, דלאו אורח ארעא, דילמא הזי ביה מידי ואתי למגניא.	מימרא	ואמר רב חסדא:											קמ:
אמר להו רב חסדא לבנתיה: תיהוי צניעתן באפי גברייכו, לא תיכלון נהמא באפי גברייכו, לא תיכלון ירקא בליליא, לא תיכלון תמרי בליליא, ולא תשתון שיכרא בליליא, ולא תיפנון היכא דמפני גברייכו. וכי קא קארי אבבא אינש לא תימרון מנו אלא מני. נקיט מרגניתא בחדא ידה, וכורא בחדא ידה. מרגניתא - אחוי להו, וכורא לא אחוי להו. עד דמיצטערן, והדר אחוי להו.	מימרא	[רב חסדא]											קמ:
אין שולין את הכרשינין וכו'.	מימרא	אין שולין את הכרשינין וכו'.											קמ:
מתניתין דלא כי האי תנא	מימרא	מתניתין דלא כי האי תנא											קמ:
אין משגיחין בכברה כל עיקר.	מימרא	דתניא, רבי אליעזר בן יעקב											קמ:
גורפין מלפני הפטם, ומסלקין לצדיין מפני הרעי, דברי רבי דוסא.	מימרא	[רבי דוסא]											קמ:
אוסרין.	מימרא	חכמים:											קמ:
נוטלין מלפני בהמה זו ונותנין לפני בהמה זו בשבת.	מימרא	חכמים:											קמ:
רבנן ארישא פליגי, או אסיפא פליגי, או אתרוהו פליגי?	מימרא	איבעיא להו:											קמ:
אחד זה ואחד זה - לא יסלקנו לצדיין.	מימרא	תא שמע: דתניא, וחכמים אומרים:											קמ:
מחלוקת באיבוס של קרקע, אבל באיבוס של כלי - דברי הכל מותר.	מימרא	רב חסדא:											קמ:
ואיבוס של קרקע מי איכא למאן דשרי? הא קא משוי גומות	מימרא	רב חסדא:											קמ:
מחלוקת באיבוס של כלי, אבל באיבוס של קרקע - דברי הכל אסור.	מימרא	אלא, אי איתמר הכי איתמר: אמר רב חסדא:											קמ:
ונוטלין מלפני בהמה.	מימרא	ונוטלין מלפני בהמה.											קמ:
נוטלין מלפני בהמה שפיה יפה, ונותנין לפני בהמה שפיה רע.	מימרא	תנא חדא:											קמ:
נוטלין מלפני בהמה שפיה רע ונותנין לפני בהמה שפיה יפה	מימרא	ותניא אידך:											קמ:
אידי ואידי מקמי חמרא לקמי תורא - שקלינן, מקמי תורא לקמי חמרא - לא שקלינן. והא דקתני נוטל מלפני בהמה שפיה יפה - בחמור, דלית ליה רירי. ונותנין לפני בהמה שפיה רע - בפרה, דאית לה רירי. והא דקתני נוטלין מלפני בהמה שפיה רע - בחמור דלא זייק ואכיל, ונותנין לפני בהמה שפיה יפה - בפרה, דדייקא ואכלה.	מימרא	אביי:											קמ:
הקש שעל גבי המטה - לא יענענו בידו, אלא מענענו בגופו.	מימרא	רב נחמן:											קמ:
ואם היה מאכל בהמה, או שהיה עליו כר או סדין - מענענו בידו.	מימרא	רב נחמן:											קמ:
מכבש של בעלי בתים - מתירין, אבל לא כובשין.	מימרא	רב נחמן:											קמ:
ושל כובסין - לא יגע בו.	מימרא	[ת"ק]											קמ:
אם היה מותר מערב שבת - מתיר את כולו ושומטו.	מימרא	רבי יהודה:											קמ:
האי פוגלא, מלמעלה למטה - שרי, מלמעלה למעלה - אסור.	מימרא	רב נחמן:											קמ:

מקרא-key:	disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O	statement-מימרא- קושיא-challenge- שאלה-question- תירוץ-answer- ראיה-proof- ■																				
שבת-תולין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
מימרא	רב אדא בר אבא, אמרי בי רב:																					קמא
תנינא דלא כרב נחמן:	הקש שעל גבי המטה - לא יענעו בידו, אבל מענעו בגופו.																					קמא
[תנינא]	ואם היה מאכל בהמה, או שהיה עליו כר או סדין - מענעו בידו.																					קמא
שמע מינה: טלטול מן הצד - לא שמיה טלטול, שמע מינה.	הני פלפלי מידק חדא חדא בקתא דסכינא - שרי, תרתי - אסיר.																					קמא
כיון דמשני - אפילו טובא נמי.	רבא:																					קמא
מאן דסחי במיא - ליניגיב נפשיה ברישא, והדר ליסליק, דילמא אתי לאתויי ארבע אמות בכרמלית.	רב יהודה:																					קמא
אי הכי, כי קא נחית נמי, קא דחי כחו ארבע אמות, ואסיך																						קמא
כחו בכרמלית לא גזרו.	אביי ואיתימא רב יהודה:																					קמא
טיט שעל גבי רגלו - מקנחו בקרקע, ואין מקנחו בכותל.	רבא:																					קמא
מאי טעמא בכותל לא - משום דמיחזי כבונה, הא בנין חקלאה הוא	אלא אמר רבא:																					קמא
מקנחו בכותל, ואין מקנחו בקרקע, דילמא אתי לאשוויי גומות.	איתמר, מר בריה דרבינא:																					קמא
אחד זה ואחד זה - אסור	רב פפא:																					קמא
אחד זה ואחד זה - מותר.	למר בריה דרבינא במאי מקנחי ליה?																					קמא
מקנחי ליה בקורה.	רבא:																					קמא
לא ליתבי איניש אפומיה דליחייא, דילמא מיגנדרא ליה חפץ ואתי לאתויי.	ואמר רבא:																					קמא
לא ליצדד איניש כובא, דילמא אתי לאשוויי גומות.	ואמר רבא:																					קמא
לא ליהדוק איניש אודרא בפומא דשישא, דילמא אתי לידי סחיטה.	רב כהנא:																					קמא
טיט שעל גבי בגדו - מכסכו מבפנים ואין מכסכו מבחוץ.	מיתבי:																					קמא
טיט שעל גבי מנעלו - מגררו בגב סכין, ושעל בגדו - מגררו בצפורן, ובלבד שלא יכסכו.																						קמא
מאי לאו - שלא יכסכו כלל	לא, שלא יכסכו מבחוץ, אלא מבפנים.																					קמא
מגררין מנעל חדש, אבל לא ישן.	רבי אבהו אמר רבי אלעזר אמר רבי ינאי:																					קמא
במה מגררו?																						קמא
בגב סכין.	רבי אבהו:																					קמא
סמי דידך מקמי הא	אמר ליה ההוא סבא:																					קמא
אין מגררין לא מנעל חדש ולא מנעל ישן, ולא יסוך את רגלו שמן והוא בתוך המנעל או בתוך הסנדל, אבל סך את רגלו שמן ומניח בתוך המנעל או בתוך הסנדל. וסך כל גופו שמן ומתעגל על גבי קטבליא ואינו חושש.	דתני רבי חייא:																					קמא

■ מימרא-statement
 ^ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof

◆ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

Talmud Navigator

שבת-תולין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
לא שנו אלא לצחצחו, אבל לעבדו - אסור.	רב חסדא:							■						קמא:		
לעבדו פשיטא ותו: לצחצחו, מי איכא מאן דשרי?								ז						קמא:		
לא שנו אלא שיעור לצחצחו, אבל שיעור לעבדו - אסור.	אלא, אי איתמר הכי איתמר, אמר רב חסדא:								■				◊	קמא:		
לא יצא קטן במנעל גדול, אבל יוצא הוא בחלוק גדול.	תנו רבנן:												■	◊	קמא:	
ולא תצא אשה במנעל מרופט, ולא תחלוץ בו. ואם חלצה - חליצתה כשרה.													■	◊	קמא:	
ואין יוצאין במנעל חדש.													■	◊	קמא:	
באיזה מנעל אמרו - במנעל של אשה.													■	◊	קמא:	
לא שנו אלא שלא יצאה בו שעה אחת מבעוד יום, אבל יצאה בו מערב שבת - מותר.	תני בר קפרא:												■	◊	קמא:	
שומטין מנעל מעל גבי אימוס	תני חדא:												■	ז	◊	קמא:
אין שומטין	ותניא אידך:												■	ז	◊	קמא:
לא קשיא הא - רבי אליעזר, הא - רבנן.														!		קמא:
מנעל שעל גבי אימוס, רבי אליעזר מטהר	דתנן: [רבי אליעזר]									◆	!			◊		קמא:
מטמאים.	חכמים:									◆	!			◊		קמא:
דבר שמלאכתו לאיסור, בין לצורך גופו בין לצורך מקומו - מותר, שפיר.	הניחא לרבא, דאמר:												■	ז	◊	קמא:
לצורך גופו - מותר, לצורך מקומו - אסור	אלא לאביי, דאמר:												■	ז	◊	קמא:
מאי איכא למימר?														ז		קמא:
הכא במאי עסקינן - ברפוי.														!		קמא:
אם היה רפוי - מותר.	דתניא, רבי יהודה													!	◊	קמא:
טעמא - דרפוי, הא לא רפוי - לא.														ז		קמא:
דבר שמלאכתו לאיסור, לצורך גופו - מותר, לצורך מקומו - אסור, שפיר.	הניחא לאביי, דאמר:												■	ז	◊	קמא:
בין לצורך גופו בין לצורך מקומו - מותר	אלא לרבא, דאמר:												■	ז	◊	קמא:
מאי איריא רפוי? אפילו לא רפוי נמי														ז		קמא:
ההיא - דרבי יהודה משום דרבי אליעזר הוא														!	◊	קמא:
אם היה רפוי - מותר.	דתניא, רבי יהודה אומר משום רבי אליעזר:												■	!	◊	קמא:
הדרן עלך תולין															◊	